

Dünya Evi Kötülükler Bahçesi

Gölgenin İhaneti

S. Z. SHERIF

Editör

Büşra Şahin

Kapak Tasarımı

Kali Tasarım

Mizanpaj

Neşe Siyamoğlu

ISBN: 978-625-7237-89-5

1. Baskı: Ağustos 2023

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altın-tepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt

VADİ GRAFİK TASARIM VE REKLAM LTD.ŞTİ.

Yenimahalle / ANKARA

Sertifika no: 47479

Önemli Not:

Değerli okuyucularımız,

Bu kitapta hassas okuyucuların rahatsız olabileceği sahneler bulunmaktadır: Kan, yaralama, psikolojik ve fiziksel şiddet, taciz, +18 cinsellik, intihardan bahsetme, uyuşturucu ticareti ve kullanımı. Bu unsurlar, hikâyenin gelişimi ve kurgusal unsurların bir parçası olarak kullanılmıştır. Bu nedenle, kitabı okurken kendi hassasiyet ve sınırlarınızı dikkate almanızı öneriyoruz.

*İlham kaynağım olan sevgili oğullarım C ve E'ye.
Sevgili eşim Sh. ve çok sevgili annem S'ye.
Teşekkürler.*

-1-
/R/
İlk Dokunuş

1337 İlkbaharı/Yeşil Rüyalara Dönemi

R ağır yaralıydı, kırılmadık kemiği kalmamıştı vücudunda. Boş hastane odasındaki ekranda, antika sayılabilecek bir animasyon filmi oynuyordu. Sağ duvar komple camdı ve Barış'ın gri bulutlarından iri damlalar hâlinde yağmur dökülüyordu. Sol duvarda, güzel manzaralı, hareket eden canlı posterler vardı. Kolunu kıpırdata-mıyordu. Gözleri hariç vücudunun her yanı alçıdaydı. Hâlâ kan tükürdüğü için lanetler ediyordu.

Amcasının isteğini, gürültü patırtı çıkarmadan yerine getirmeye çalışmıştı fakat başaramamıştı. R'den sürekli, başkalarının pis işle-rini temizlemesini istiyordu, ama buna bir son verecekti.

Zor çıkan, tarazlanan sesiyle birkaç kez bağırırdı ama kimse duymadı. Bir küfür daha mırıldandı. Henüz etleri kemiklerine kenetlenmediği için güçlerini kullanamıyordu. Bu hastanede, eğer mümkün olsaydı ölecekti de kimse duymayacaktı! Herkes neredeydi?

Kımıldayamadığı için çok sinirleniyordu. Mezara konulmak üzere olan mumyalanmış bir cesetten farksızdı.

Annesi J tüm gece yanında kalmıştı, bir saat önce de üzerini değiştirmek için çıkmış, eve gidip hemen geri geleceğini söylemişti. Babası ise hâlâ R'yi görmeye gelmemişti. Belki de gelmişti ama R sadece bir gündür uyanık olduğu için hatırlamıyordu. Kesinlikle deli gibi kızıyor olmalıydı R'ye. Y'nin işlerini üstlenen oğluyla daha birkaç yıl önce araları iyi olmaya başlamıştı. H, kardeşi Y yüzünden

soyadından vazgeçip J'nin soyadını almıştı. Ne biçim bir kindir ki R'den de soyadını değiştirmesini istemişti. R, amcasından ve soyadından utanmıyordu. Hatta amcası Y, sürekli yanlış anlaşılan iyi biriydi. En son, R'nin bu hâle gelmesine sebep olan olay da Z'nin tekrar Kelebek Tozu¹ ticaretine başladığını öğrendiklerindeydi. R, ekibini toplayıp peşlerine takıldığında, Subu Ormanı'nın ortasında kendisine pusu kurulmuştu. Bir orduyu katledecek kadar patlatıcı kullanılmıştı. Neyse ki sadece kendisine ve Kelebek Tozlarına zarar gelmişti. Z, mavi yanardöner kelebeklerin mavi toz zerreciklerinden oluşan çiçeğe yılda iki mevsim yumurtladıklarını öğrendiğinde zenginliğine zenginlik katmıştı. Ancak bu çiçeklerin tozuyla birleşen yumurtaların bir uyuşturucuya dönüşerek güçsüz insan ve genç çocuklara zarar verdiği tespit edilmiş ve yasaklanmıştı. Aradan geçen zamanda Z, hiçbir ırka zararı olmadığını, hatta insanları canlı ve enerjik tuttuğu için yasağın kaldırılmasını ve tozun piyasaya alınmasını istedi. Büyük devlet insanlarını araya sokup izni geri aldı. Fakat hâlâ bedenlen zayıf ve ömrü ortalama seksen yıl olan kişilerde zihinsel ve fiziksel felç, hatta ölüm bile görüliyordu. Amcasına fedailik yapmak için R elinden geleni yapmıştı. Amcası, R'yi bir süper kahraman sanıyordu. R, an itibariyle amcasının işlerini bırakmanın daha iyi olacağına karar verdi. Zira R artık bu saçmalıklara zaman ayırmak istemiyordu. Millet yiyecek yemeklerini çöpten toplarken Kelebek Tozu için her zaman para bulabiliyorlardı, sonuçlarını bile bile hem de.

Yanındaki kumandayı gördü. Çok yakınındaydı ancak dokunamıyordu. Ekrandaki animasyon filmi onu zıvanadan çıkarmak üzereydi. Hâlbuki etrafı, ona faydalı olabilecek elektronik cihazlarla doluydu. Dokunamadıktan ve seslenemedikten sonra hiç faydası olmuyordu. Daha bilinçli robotlar gerekiyordu.

1 Kelebek Tozu: Pudramsı, yeşil ve mavi, yanardöner, kuru bir dokusu olan uyuşturucudur.

Kapı yavaşça açıldı, konsültasyona gelen dört doktoru gördü. Biri, ellili yaşlarında alt seviye bir insancıktı. Boynu uzunluğunda gri sakalları, mavi-gri yaşlı gözleri, düşük omuzları vardı. Yaka kartından görebildiği kadarıyla da 094 diye bir profesördü. Alt seviyelerin buralara varabilmesi imkânsız değildi ancak çok zordu.

İki kadın doktordan biri; bakır kırmızısı, uzun, kıvrıkcık saçlıydı ve kaşları da aynı renkti. Teni, yanındaki kızinki gibi bembeyaz parlıyordu. Neredeyse boyları da aynı olan kızlar birbirlerine, kardeş kadar benziyorlardı. R, onların hemen arkasındaki televizyon ekranına baktı. Kızıl kadını; yarım saattir kafasını patlatan ekrandaki animasyon karakterine benzetti. Galiba normal insanların kurguladığı hayali varlıklar, artık daha fazla fiziksel özelliklerle yer alıyorlardı.

Esmer olanın saçları kızılınki kadar uzun ve gürdü. Belki daha düz. Uçları siyah gibi görünen saçları, adımlarını pencereye doğru attığında kızıl kahverengi gibi göründü R'ye. Gözleri net siyah ve her orta seviye gibi iriydi. Ama onun gözlerinde bir parıltı vardı. Tanıdık bir ateşin ışığı... Buzdan Alevler'in² sessiz sesi mırıldanıyordu incecik: *Uzaklaş!*

Ancak R bir tehlike göremiyordu, ki zaten kımıldayamazdı.

Şu küçük, yuvarlak yüzlü kadının neresinde tehlike sezmmişti ki? R daha dikkatli baktı. Uzun, beyaz boynuna, küçük burnuna, kaşına, narin uzun parmaklarına... Ruhları bedeninden defalarca ayrılmıştı bu yüz seksen yıl boyunca ama böyle küçük bir bedenini, saniiyeler içinde ona hissettirdiği korku ve adrenalini hissetmemişti.

Genç, uzun boylu, kumral adamdan ses gelince ona baktı R. Adamın sesi ya olgunlaşmamıştı ya da inceydi. Yaşı epey genç olmalıydı. Belki profesörün önlüğünden ve elektronik yaka kartın-

2 Buzdan Alevler: Yüce hizmetkârların ruhlarını korumak, yönlendirmek veya gözetlemek için atanan özel bir varlıktır.

dan takmasaydı kadınlar gibi stajyer öğrenci olduğunu sanabilirdi ama değildi. Yaka kartına baktı: D W... R, bir anda midesinin yandığını hissetti. Adam bir W muydu?

Kızıl kızın kartına baktı: *K 5000*. Tanımıyordu... Bir dakika bir dakika, tanıyordu. K'nin ikiz erkek kardeşini ve babalarını iyi tanıyordu. Bir toplantı yemeğinde amcası Y, R'yi o adamlarla tanıştırmıştı. R, o zamanlar toy bir delikanlıydı, aradan yüz altmış yıldan uzun bir zaman geçmişti. R, hepsini biliyordu, tanıyordu. Amcasının yüzüne gülüp arkasından iş çeviren iki yüzlü adamlardı!

İri siyah gözlü kızın eğilerek bir şeyler sorduğunu, kız burnunun dibine girince idrak etti ancak. R'nin gözlerine ışık tuttu. Stajyer ona “Nasıl hissediyorsunuz?” diyordu. Ancak R, cevap vermek yerine yaka kartına baktı: Q Zadia. *‘Aman Tanrım, bir Zadia!’* Onu bu hâle sokan adamın kızı! *‘Başka bir Zadia olabilir mi?’* diye düşündü sakinleşmeye çalışırken. Olamazdı tabii, isimler tekti!

Bu adi ihtiyarların çocuklarının hepsi doktor olmaya mı karar vermişti?

Babaları öldürecek, çocukları hayat mı kurtaracaktı?

Anlaşılan bir gezegenin daha sonu gelmişti!

“Genel olarak görüş ve yuvalarının hareketi iyi. Şimdilik bir sorun yok. Fakat başına aldığı sert darbelerden kafatası çatlamıştı, beynini bizzat ben içine sokmak durumunda kalmıştım, sonucu kısa süreli hafıza kaybı, işitme ya da idrak sorunu olabilir.” Kızın sesi R'ye çok garip gelmişti: ciddi, mesafeli, sıcak ama başka bir şeyler daha... Kız eline, R'nin anlayamadığı metal, ucu şeffaf, garip, silaha benzeyen bir alet aldı ve R'nin kulağına soktu. R beyninde keskin bir acı hissetti; ince, mavi-kırmızı parlayan tellerin, hücrelerinin arasına girdiğini gördü. Stajyerin, onun sargısını açarak beynine bakarken üstlerini bilgilendirdiğini dinledi. Sesi doğaüstü bir müzik gibiydi...

“Enfeksiyon yok... Ancak tepkisizliğe bakılırsa sağır, KBB bölümüne bildirmemiz gerek.”

R’nin sargılardan görünmeyen yüzüne, iyisin, der gibi kısa bir gülücük gönderdi. R tenine değen ellerin kutsallığıyla ve kokusuyla usulca bir küfür savurdu. Her hareketi ağır çekim geliyordu.

Ölüyor muydu?

Bu kızı hatırlıyordu. Parça parça görüntüler yerleşti zihnine. Karmakarışık görüntülerdi. Gelecekte mi yoksa henüz yaşanmamış geçmişten mi bilemiyordu.

Q küfrün, mesleği yüzünden söylendiğini sandı. İrkilerek onları izleyen yaşlı Profesör’e, sonra D’ye, K’ye baktı. Sonra yine R’ye.

“Duyuyorum sizi.” dedi R. Dudaklarını zorlukla hareket ettirip güçsüz, hâlsiz bir sesle en son duyduklarına yorum getirdi. “Kulaklarımda bir sorun yok.”

Genç doktorlar, ciddi ve samimi ifadelerini bozmadan profesyonel kaldılar. Adama genel sağlık durumu hakkında bilgi verirken profesörden alacakları notların güzelliğini düşünüyorlardı. Q kendini kısa sürede toparlayıp adamın sargılarının içine baktı ve yine görüşlerini aktardı.

R, hissetmesi gereken rahatsızlıktan zevk almaya başlamıştı. Acı hissetmiyordu ama bedeninde karıncalanmaya bezler bir dalganın gezindiğini anladı. Kız yanındakilere çaktırmadan adama şıfalı enerji yüklüyordu. Buna inanamadı. Demek annesinde olmayan güçleri, hastane köşesindeki insanları iyi ederek kullanıyordu. VF Thalindor³ bunu anlarsa işler çok fena karışır.

3 VF Thalindor: Q’nun annesi. Rüya Ülkesinde bir dönem hükümdarlık yapmıştır. Güçleri, hükmetmeye yeterli olmadığı için tahtından indirilmiştir.

“Kapatın şu bebek operasını.” K, usulca işaret parmağını kaldırdı ve ufak bir hareketle hastanın isteğini yerine getirdi. R’nin birkaç saat daha parmağını kımlıdatabileceğini sanmıyorlardı.

Q, Profesör’e hastanın genel sağlığı hakkında bilgiler verirken K, gözden kaçanları açıkladı. D de kendi görüşleriyle onların not almasını bekledi.

“Sargılarımı çıkarın. Anladığım kadarıyla bir haltım yok. Bu sıkıştığım hastanesinden beni taburcu et Dr. W. Hadi göreyim seni. Bir ton işim var, burada zaman kaybediyorum.” dedi R.

Q, sargıdan sadece burnu, dudakları ve garip mavi gözleri görünen hastaya hayretle baktı.

“Bayım, bilinciniz daha yeni yerine geldi. Öldünüz ve biz sizin parçalarınızı ilmek ilmek işledik, birleştirdik! Yataktan kalkıp hastaneden çıkma gibi aptalca hayallere kapılamazsınız. Siz ne attığınızın farkında değilsiniz! Kısacası harap hâldesiniz.” Ölüyü dirilmişlerdi ama dirilen küstah adamın tekiydi. Q bu tiplerden nefret ederdi.

“Q...” Profesör’ün uyarıcı sesine eşlik eden nefesi, Q’nun saçına çarpıp susmasını sağladı. Q başını hastadan çekip özür dileyen bir ifadeyle Profesör’e ve D’ye baktı.

“Hastamız henüz kendinin farkına varacak dirayette değil. Soğukkanlı olmalısın. Lütfen.” D’nin uyarıcı bakışları Q’yu sindirdi.

Vizite bitince R yine yalnız kaldı. *‘İğrenç yaratığım kız, ne güzel kokuyordu...’* Sürekli şekil değiştiren planları bir kez daha değişiyordu.

“Hastalarımızla bu şekilde konuşamayız, bilmiyor musun?”

D’nin fısıltıyla azarlayışı, Q’nun gözlerini devirmesini sağladı. K’ye tam o an çağrı geldi.

“Ben tekrar beyni fırlayan adamın odasına gidiyorum.” diyerek hızla ayağa kalktı, kurbağa ciğerli tostundan bir ısırık aldı ve masadan kalkıp saniyeler içinde kafeteryadan çıktı. Q tekrar dikkatini D’ye verdi.

“Adamın küstahlığını görmedin mi yıldızlar aşkına? Bir de küfrediyor!” Adamın beynini yerine yerleştirirken ölmesin diye şifalı sözlerini bile söylemişti ki az önce içgüdüsel olarak aynı hatayı yine yapmıştı. Q, bunu hiçbir hastası için yapmamıştı. İzinsiz yapması yasaktı zaten. Risk almıştı o kaba, haddini bilmez şey için!

“Gördüm ama bunlara alışman gerek. Burası babamızın hastanesi değil. Olsa bile insanların sağlığını düşüneceksin sadece, onların kaprislerini de kulak ardı edeceksin. Unutma; hastanelere hasta olan insanlar, canı acıyanlar gelir. Kimse keyiften, canı sıkıldı diye buraya gelmez.” Maalesef geliyorlardı. Asırlar boyu yaşayan binlerce kafası kırık dangalak, onları sinir etmeye geliyordu. Q omuz silkti. Terbiyesizliğe tahammülü yoktu.

“Bugün iş çıkışı şirkete uğrayacağım, akşam babanla birlikte size gelirim. Ne yapalım?”

“L aradı. O da gelecekmiş. İstersen üçümüz yemek yer film izleriz... Belki yazar zihnine gireriz. Sanki bu daha eğlenceli olur. Bakarız akşam olsun da...” diye mırıldandı Q. D başıyla onayladı. Yazar zihnine girmek bağımlılık yapardı, çok başarılı tüm filmlerden ve tiyatrolardan daha keyif vericiydi. Üstelik dış dünyada zaman pek geçmiyordu. Aslında günler süren ve bitmesini istemedikleri sürece bitmeyen, bilgilendirici bir girdabın içinde yüzmeye benziyordu yazar zihnine girmek. Q evde hangi yazarların zihin

kopyalarının olduğunu düşündü... Alışverişe çıkması gerekecekti galiba.

“Az öncekini tekrarlama. ‘Hastayı iyi edip evine göndermek benim görevim. Hastayı bir daha görmeyeceğim, o yüzden görevimden şaşmam aptallık’ diye düşün.”

D, Q’nun, masanın üzerindeki elini sıktı. Q gülümsedi, elini çekip sandviçinden kocaman bir ısırık aldı ve sebze suyundan içti.

-2-
/D ve Q/

Kaçış

Q, iki gündür Eğitim Ülkesi'ne gidebilmek için babasına yalvarıyordu. Orası sadece Eğitim Ülkesi değildi; sanat müzesi gibi bir yerdi ve Güneş vardı... Yani Güneş Ülkesi kadar olmasa da vardı! Gece eğlence mekânları bile başka, tarihî bir havadaydı ve harikaydı. Okullar tatildi, staj yaptığı hastaneye de gitmeyecekti. Son kez kısa bir kaçamak yapmak istiyordu, sonra zaten büyük yaz tatili için Rüya Ülkesi'ne gitmek isteyecekti.

Fakat babası Z o kadar katıydı ki bu konuda, kızını evden dışarı salmak istemiyordu. “Tehlikedesin!” diyordu. Yıllardır bunu duyuyordu ama başına bir şey geldiği de yoktu.

Q izin alamamanın verdiği sinirle gevşemek için müzik açmıştı ve odasında dans hareketleri yapıyordu. Anlamıyordu, koskoca insanlardı. D, Oraz'dan izin almıyorsa, Q'nun da babasından almasına gerek yoktu. Haber verip evden çıkması yeterli olmalıydı. Kocaman kız olmuştu ama babası hâlâ küçük bir kız çocuğu gibi peşine korumalar takıyordu!

Üzerinde olan, babasının ona yirminci yaş gününde verdiği, değerli taşlardan yapılmış yeleği bir hamlede çıkarıp attı. Ellerini zemine koydu, kalçası havada asılı kalırken beli bir yay gibi gergindi. Sol bacağına, ardından da sağ bacağına kaldırıp amuda kalktı. Q, gevşemeye çalıştığı o saniyelerde farkında değildi ama D en başından beri omuzunu kapıya yaslamış, kollarını göğsünde birleştirmiş hâlde Q'yu büyük bir hayranlıkla izliyordu.

Q, kol kaslarında hissettiği hoş acıyla birlikte bacaklarını yavaşça ikiye ayırdı. Ayaklarını zemine bıraktı ve doğruldu. Biraz etrafında dönerek dansını sürdürdü. Nefes nefese kalıp durana kadar karşısındaki D'yi görmedi. Birkaç saniyelğine şaşırdı, sonra koşarak D'nin kollarına atladı.

Babası Z'yi şikâyet etmeye başladı. Q anlattıkça D dinliyor, D dinledikçe Q içindekileri döküyordu. D, kafasına dolan şeytanlıklarla sırttı.

Q'nun meraklı bakışlarına, “Kaçarız biz de!” diye yanıt verdi. Bu fikir Q'nun da aklına gelmişti ama babası acısını çok fena çıkarırdı sonra.

Biraz düşündü Q, hayat akıp giderken bu yaşlarının getirdiği duyguları ve heyecanı kaçırmak istemiyordu. Babası onu kısıtlıyor diye hayatında birçok güzel insandan ve anıdan vazgeçmişti zaten. ‘*Bu defa değil...*’ diye düşündü.

“Pekâlâ, kaçalım!”

D, Q'nun başına küçük bir öpücük kondurup kollarından çıkmasına izin verdi. Q hızla kıyafetlerini değiştirdi. Üzerine siyah, parlak deri etek ve dizlerinin üzerine uzanan botlar geçirdi. Kaburgalarını gösteren bir bluz giyerek saçlarını elindeki lastiğe dolamayı sadece birkaç saniyesini almıştı ve hazırdı.

D ile birlikte bodrum kata indiler sessizce. Oradan arka bahçeye çıktılar ve komşunun bahçesine girdiler. Komşunun bahçesinden korumalara görünmeden tüydüler!

Koşar adımlarla D ile ilerlerken ikisi de yakalanma korkusuyla tedirgindi ama heyecanları daha güçlüydü. “Pn neyse ki yeni gelini almaktan dönmedi daha, bizi görse anında anneme ispiyonlardı.” derken gülüyordu. Pn bir insan-yaratık meleziydi. Ve çocukları

da tabii ki... Öyle kalmaları için elinden geleni yapıyordu Pn. Oğlu için, Subu Ormanı'ndan kendileri gibi sinek-insan melezi olan kızların listesini Ormanların Efendisi'nden isteyecek ve ormanda geçirdiği bir haftalık tatilin ardından gelinini seçmiş hâlde evine dönecekti.

D gözlerini devirdi. “Saçma sapan komşuların var.” Q kaşlarını kaldırdı. “Senin komşuların gibi mi olsun? Yatağıma girmek için kapımı camımı gözlesinler mesela?” Q, kendi sözlerinden ürktü. Babasının tedbirli ve korumacı hâli bazen hoşuna gitmiyor değildi. Gazetecilerin, D'ye yaptıkları gibi peşinden koşarak üzerine çullanacak kadar fıttırmalarını defalarca tecrübe etmişti. Neyse ki Görünmez Prenses unvanı vardı. Sıyrılıp yok olma, tanınmama sanatını D'ye öğretememişti. Belki de D, Q'nun aksine göz önünde olmaya bayılıyordu.

“Beni bu şekilde kıskanman çok hoş ama kıskanma güzelim, onlar tek günlük, sen ömürlük.” diye çapkınca göz kırptı D.

Q, D'nin ela gözlerinin parıltısına, badem şekline ve kirpiklerinin uzunluğuna birkaç saniye baktı. Kızların ondan etkilenmesi için sadece gözlerine bile bakması yeten D, ülkenin en tanındık ve soylu insanlarından biriydi.

Eh, bu durum da biraz şımarıklığını tetikliyordu. D çapkın ve yaramazdı. Kızları ve erkekleri tavlamaı iyi bildiği belliydi. Kimseyi gücendirmeyen, kalbi kocaman biriydi. Daha ne olsundu? Umuyordu ki bir gün kendi gönlüne göre biriyle olurdu D; zira böyle iyi kalpli, çapkın adamların sonunda kalbini fena kıran biri illa çıkardı.

Düşüncelerini bir toz misali dağıttı Q.

“Saçmalamay! kes! Araban nerede?” diye sordu gözleri sokağı tararken. D'nin yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. “Lanet olsun! Arabam sizin evin önündeki geniş yolda, orada da gözcüler var!”

Q hemen çözüm buldu. “Takma. Zaten uçan taksiiyle daha çabuk gideriz. Şuradaki duraktan numara alalım.” derken taksii durakına yürümeye başladı. D arkasında homurdanıyordu ama Q’nun caymasını istemediği için kısa sürede sustu.

Taksiden indiklerinde akşam olmak üzereydi. Eğitim Ülkesi’nde sessizlik çok önemli olduğundan uçan taksiler belirli bölgelerde yasaktı, o yüzden şehir içi sessiz taksilerden birine atladılar. D, taksiciye adres olarak Oraz’ın ona doğum gününde aldığı evi verdi. Q, D’ye inanmayarak baktı. “Sen ciddi misin?”

“Neden ki?”

“Sen cidden safsın! Kalbına bakan da uyanık bir şey sanır ya seni!” Koltukta yan dönüp ciddi bir ifadeyle D’nin yüzüne baktı. “O eve girdiğimiz an babam duyar ve anında evin yolunu tutarım!” D bu ihtimali düşünemediği için biraz utanç duydu, yüzünü camdan tarafa çevirip şehrin üzerine düşen sisi izleyerek yüzüne düşen gölgeyi gizledi. Q, iki koltuğa tutunup hafif öne dönerek dikiz aynasından taksiciye baktı. “Neon Otel’e lütfen.” Biraz düşündü. “Ondan önce hızla alışveriş yapabileceğimiz bir butiçe.” dedi, güzel Eğitim Ülkesi’nin keskin aksanıyla.

D, kolunu Q’nun omuzuna attı. “Bu tatil bize iyi gelecek, seninle uyuyabilir miyim?” Her zamanki hâline dönmesi bu kadar hızlıydı işte.

D çoğu zaman Q’yu anlayamıyordu ama bunu gizlemekte bir profesyonel olmuştu. İstese tüm evreni gezmesine izin verilirdi ancak o yalnız olmak istiyordu. Bir kişi neden yalnız olmak isterdi ki? Her zaman güvende hissetmek D için daha önemliydi. Yalnızlık demek karanlık demektir. Peki, bizzat kendisi ışık olan bir kadın ne-

den karanlığı seçerdi? Işığın parıltısı onu yordduğu için mi? Ancak ışık, en güçlü karanlıkta parlamaz mıydı?

Q gözlerini devirdi. Değil onunla uyumak, bir eğlence mekânında yarım saatten fazla yanında kalmazdı.

“D, ben bu gece eğleneceğim ve sen keyfine bak dostum. Benimle uyu tabii ama bunun olmayacağını ikimiz de biliyoruz. Eğitimin kızlarına bayıldığın bir sır değil zaten. Bunun için beni her zamanki gibi ekeceksin, ben de kendi kendime kafayı bulup dans edeceğim.”

D, Q’nun sözlerinin doğruluğunun farkındaydı ama elinden daha iyisi gelmiyordu. Q’yu kaybedecek bir hareket yapmaktansa, arkadaşını yüzüstü bırakan çapkın adam olmayı seçiyordu.

Otele geldiklerinde kayıt işlerini hallettiler ve odalarına çıktılar. Q kendine elbise bakarken, D onun yanından bir dakika bile ayrılmamıştı. Kendine de kıyafet almalıydı ama unutmuştu, mağazalar da kapanmak üzereydi. ‘*Resmî elbiseyle kız tavlamak...*’ diye düşündü. Ama o her hâliyle oldukça yakışıklıydı. Bir de görmesini istediği kişi, onu istediği gibi görseydi...

Hata üzerine hata yapıyordu D. Olacak olanı engellemekten başka seçeneği yoktu. En başından yapmıştı hatayı. Babalarının, aile birleşimi için çocuklarını evlendirmek istemeleri, Fel gibi bazı ırklarda olağan bir durumdu. Q ile ağabeyinin evleneceklerini düşünmelerine izin vermişti! Sonra kıza arkadaş, hatta kardeş gibi yaklaşmıştı. Şimdi de en yakın arkadaşı L ile takılıyordu. Ciddi değildi tabii ki ama yine de... Q, onun için imkânsızlıktan başka bir şey değildi her ihtimalde.

Eğer bir gün bir hata yapıp Q’ya duygularını açarsa adı gibi biliyordu ki Q’yu o gün kaybederdi. Q öyle biriydi işte! Canından çok sevse bile bir kalemde silerdi insanı hayatından. Onu bu kadar

çok tanımamayı diledi ancak çok geç kalmıştı, hayatının yaklaşık yarısı kadar geç...

Q, içki içip dans edeceği için heyecanlandığına inanamıyordu. Uzun, çok uzun zaman olmuştu dağıtmayalı ve buna çok ihtiyacı vardı.

Örümcek elbisesi, kalçalarını ve göğüslerini sarıyordu. Örümceğin kolları omuzlarından boynuna sarılıyordu. Bedenine güzelce oturttu elbiseyi. Oturup makyaj yapmaya başladığı sırada D, banyo kapısının arkasından sitemle bağırdı.

“Hadi ama giyinmedin mi? Ne kadar zor olabilir ki? Yardım edeyim. Geliyorum.”

“Ah! Affedersin. Gell!”

“Teşekkür ederim, üç kere işedim.” diye bekleme süresini vuruladı D Q’nun yanına yaklaşırken.

Q, makyaj yapmayı bir anlığına bırakıp “Pislik yapma!” diye uyardı. “Benimle kalmak isteyen sendin. Neticelerine de katlanacaksın.” D, ellerini ceplerine sokup düşünür gibi yere baktı, sonra kulağının arkasını kaşıdı, yüzünü düşünür gibi buruşturdu.

“Söyle.” dedi Q makyaj yaptığı aynadan D’nin sıkıntılı hâline bakarken.

“Düşünüyordum da belki gecenin sonunda...” diye mırıldandı kısık sesle D. Q, *‘Acaba bu bebek surat ifadesinin altından nasıl bir saçmalık çıkacak?’* diye düşündü ve susarak D’yi bekledi. “Ne kadar büyük ve rahat görünüyor, değil mi?” diye mırıldandı D, yatağa bir tokat indirirken.

“Eee?” diye sordu Q. D, yatağın üzerine zıplayarak oturdu.

“Sağlam da! Sana da güzel birilerini getireyim.”

Q artık gözlerini devirmişti, rujunu dudaklarına sürürken D devam etti. “Yani hep birlikte yapılandan... Şey mi yapsak? Anladın mı? Hı?” Q bu konularda fazla hassastı ancak D zorlamayı severdi.

“Eh! Yeter be! Bıktım senin bu soğuk şakalarından!” diye güreledi ve yerinden kalkarak D’nin üzerine yürüdü. D şaşırdı, onu kızdırdığını anladı ancak yine de fazla tepki göstermiyor muydu? Onunla her zaman böyle konuşur, *gerçeği* şaka gibi söylerdi ama Q ona pek aldırış etmezdi ki...

Q elindeki rujla birlikte D’nin üzerine atlayınca D geriledi ve sırtı yatakla buluştu. Q, D’nin çenesini tek avucuyla tuttu. “Bana bak! Bak diyorum, dudaklarını sıkmasana! Yüzünü boyarım yoksa!” diye ciddiyetle tehdit ederken gülmemek için göğsü hızla inip kalkıyordu. D bu defa ileri gittiğinin endişesiyle bir an teslim oldu ve Q, D’nin dudaklarına kırmızı ruj buladı.

“Evet *güzelim!* Şimdi bensiz ne istersen git istediğin kadar yap.” diye güldü Q ve D’nin üzerinden indi.

“Erkeklerden uzak durmandan ve çok kız arkadaşın olmasından eşcinsel olduğumu anlamıştım. K ile yalnız kaldığınızda kim bilir neler yapıyorsunuz, hey yavrum hey! Ailen sizi durmadan ders çalışıyor sansın, siz fasulyenin kılçıklarını--”

“Susar mısın?”

Kapı çalınca D hızla ruj silmeye çalıştı ama bulandıkça bulandı, küfürler mırıldanması Q’yu daha da keyiflendirdi.

“Git de kapıya bak.” dedi Q, makyajına devam ederken. Muhtemelen içecekleri gelmişti. D homurdanarak kapıya yürüdü, sinirle kapının kolunu indirdiğinde diğer eliyle ruj kalıntılarını temizlemeye çalışıyordu. Karşısında beliren üç tanıdık simayla gözlerini devirdi.

“Lanet olsun! Ah, aldırmayın siz bana. Buyurun, geçin, canım benim. Bir siz eksiktiniz zaten, sizi gördüğüne o kadar sevinecek ki, anlatamam!”

Q’nun gözcülerinin yüzünde bir kıl bile kıımıldamadı. İzini nasıl olduysa yine bulmuşlardı. Z’ye yakın zamanda görünmese daha iyi olacaktı.

-3-
/Q/

Kelebek Tozu Kralının Kızı

Kader, bazen canlılara umulmadık sürprizler sunabiliyordu. Hayatın ona yapmak üzere olduğu sürpriz, ehvenişerden başka bir şey değildi. Q her zaman çok ağlayan, bir o kadar sızlanan biri olmuştu. Hep isyan doluydu. Elindekilerin değeri bilmesi söylendi ona hep. Nankörlük, açgözlülük ile itham edildi; aç bir tilkiye benzediği söylendi ona. Çiftçinin her gün batımında beslediği tilki gibi nankör olduğu...

Tilki bir gün kümesin içindeki tüm tavukları boğarak öldürmüş fakat bir tanesini götürüp yemiş. Açgözlüymüş, nankörmüş... Q, tilkinin ayağını alıştırmanın çiftçi olduğunu düşünüyordu. Tilki de her gün batımında çiftliğe gitmektense tavukların tümünü yaşadığı deliğe taşıyıp bir daha da çiftliğe geri dönmek istemediğinden tavuk katliamını yaptığını düşünüyordu. Tilki, nankör olmak istememişti Q'ya göre. O küçük, hayatı insanların elinde olan hayvan sadece yaşamının derdindeydi.

Q da nankör olmak istemedi, değildi de. Sadece özgürlük istedi ve özgürlüğün mutluluk getireceğine inandı. Özgür olmak mutluluktu, mutluluk ise anlık bir heyecan. Özgürlüğün her anı bir farklılıktı. Q'nun da istediği buydu: keşfetmek. Ve keşfedilmek.

Z'nin ofisinin, taze kesilmiş çam ağacı kokusunu içine çekti Q. Babasının kadrini düşünüyordu saatlerdir, masanın üzerine boylu boyunca uzanmış hâlde. Yanardöner, mavi-yeşil, ince topuklu ayakkabısı ayağından düştü. Aldırmadan masanın üzerinde yüzüstü döndü ve cam binanın doksan dokuzuncu katının camından dışarı baktı.

Gökyüzündeki pembe-mavi-lila rengi bulutları, siyah sis emip içine çekiyordu. Yarım gündür buradaydı! Z'nin ona ceza verme yöntemleri çok sıkıntılıydı. Q'yu her zaman ya kilitler ya kapatırdı. Lanet olsun, ikisi de aynı şeydi! Bu hapishaneden kurtulmakta karardıydı. Masadan indi ve kendini bu paspal hâlden kurtardı. Saçını parmaklarıyla tarayarak düzeltti ve ayakkabısını giydi. Z'nin ofisini turlarken köşeye bırakılmış bir dosya gördü. Güneş Ülkesi'nde görmüştü en son bu tarz antika dosyaları. P013'ün odasında, eski halının üzerinde gördüğünü anımsadı ve içini yakan ufak kıvılcıkmı yok saydı. Hemen dosyanın içini karıştırdı ve beyni, onu pek ilgilendirmeyen bilgileri kaydetmedi. Kâğıdı kokladı. Bu kokuyu ilk tattığında çok sevmiştir. Bulunduğu şirketin sınırlarını düşündü.

Deformasyona dair hiçbir şey olmayan bu binaya sadece bakan gözlerin değil, gören zihinlerin de anlayabileceği türden bir mesaj yerleştirilmişti: Koridorlarda gerçek üzüm asması vardı. Bu asmaların, son derece modern tasarlanmış bu dev binaya yavan bir primitiflik değil, nasıl da öz bir doğallık kattığını görünce içine aynı his doğmuştu: canlılık. Özellikle bu ülkede çok nadir bulunan bir şeydi.

Canı sıkılan Q, tekrar neon ışıklarla parlayan şehir manzaralı camın yanına yürüdü. Z'nin tekerlekli koltuğunu çekip geniş camın karşısına konumlandırdı ve oturdu. Kollarını göğsünde bağlayıp akıbetinin ne kadar kötü olabileceğini düşündü. Bundan daha kötü olamayacağını biliyordu aslında. Kuralların dışına çıkmıştı ve Z hiç kimsenin gözünün yaşına bakmazdı.

Geçmişte yaptığı bazı hataların, ailesinin tavrını kötü yönde etkilediğine de inanıyordu. Âşık olmuştu. Yıllar önce onu sevmeyen... Belki biraz sevmiş olan bir adama âşık olmuş ve adamın peşine takılıp sözlü olduğunu umursamamıştı. Anımsayınca kalbi sızladı. Nereden aklına gelmişti ki yine? Bazen oluyordu işte böyle. Canı çok yanmıyor ama nefesi daralıyordu. Göğsünde, iki saniyede sönen bir ateşin alevi vardı.

Büyük cama yağmur taneleri çarpmaya başladı. Barış Ülkesi'nin tek noksan yanı, sürekli yağmur yağmasıydı. Çok az kar yağar, çok az güneş açardı. Çıkısa da birkaç günde bir, sadece birkaç dakikalığına. Sürekli yağmur yağıyordu. Her zaman canlı ve doğal olmayan renkler, bitkiler... O yüzden koridordaki asmaların değeri paha biçilemezdi.

Yağmur taneleri şiddetle camı dövmeye başladıklarında ruhunun derinliklerinde onlardan biri olmak istedi Q. Dışarıda ve özgürlerdi. Kendisi ise saatlerdir ofiste kilit altındaydı. Akıl sağlığında sorun olmayan, yirmi dört yaşında genç bir kadını hangi güç kilit altında tutabilirdi? Zihinsel engelli değildi, sosyopat da değildi.

Bu aptal duruma izin vermesinin tek nedeni babasına olan sevgisiydi. Ondan kaçmak istiyordu ama kurtulmak istemiyordu. Yavaş yavaş yaklaşan ayak sesleri ve yüksek tonda erkek konuşmaları duyunca huzursuzca kıpırdandı. Beklenen an gelmişti. Büyük bir gürültü eşliğinde ilk denemede özensizce açılmaya çalışıldı kapı. İkinci denemenin öncesinde parmak izinin onaylandığı ses duyuldu ve sonra açıldı.

Z, içeri atığı ilk adımda durdu, eli hâlâ kapı kolunda beklerken birkaç saniye ciddi ifadesinden taviz vermeden Q'ya baktı. Kızgınlık ve pişmanlık, anlık bir gölge gibi geçip gitti gözlerinden. Ne büyük bir ironiydi bu! İş aşkı yüzünden tek evladını iş yerinde -azarlamak için bile olsa- unutan bir babaydı. Bakışlarının sertliği daha da canlanırken gözlerini Q'dan ayırmaksızın kapının dışında kalan iki adama bakmadan konuştu.

“Toplantıyı yarım saat sonraya erteleyin.”

“Efendim-”

“Z?”

“Yarım saat sonra. Gidin su için.”

Z, ofisinde yürürken Q babasının koltuğundan fırladı ve saygılı bir duruş takındı.

“Q... Q...” Sert ama mırıldanır gibi hırladı Z ve kızından boşalan koltuğa oturdu. “Senin yüzünden adamların gözünde ne hâle düşüyorum görüyor musun? W’ların tüm şirketi seni konuştu bugün. Ah kızım... Ne ceza vermem gerekiyor ruhunun ehlileşmesi için?” Soru sormuyordu. Kendi kendine köpürüyordu.

Koltuğundan biraz yana, kızına döndü ve yeşil gözlerini Q’da gezdirdi.

“Kime çektin bilmiyorum...”

Kızına suçlarcasına bakıyordu ve Q gerçekten suçlu hissetti, sadece birkaç saniye. Z derin bir nefes alınca geniş göğsü şişti. “Ben sana neden kaçtın diye sormayacağım artık...” Q gözlerini devirdi. Zaten nedenlerini çok iyi biliyordu ihtiyar! Q ile birlikte bir süre sessiz kaldı Z. Düşünüyordu. Kızının dizginlerini nasıl asırlarca, sorunsuz şekilde avuçlarında tutacağını. Fakat o Q idi! Tüm gezegende yardım eli uzatmadığı tek bir Sayılı-Kişisi⁴ yoktu. Onu herkes bilirdi fakat kimse göremezdi. Bu durum Z’nin hoşuna gidiyordu. Zadia’ların adını hayır işinde ilk duyuran Q olmuştu. Z, bazen çıkan haberleri kaldırtmak zorunda kalıyordu ama bu angarya değermi. Hem Q’yu oyalıyordu ve daha az sorun çıkarıyordu.

“Ertelediklerimi artık hayata geçirmemin zamanı geldi, güzel-ler güzeli kızım! Yarın akşam W’lar ile aile yemeyi yiyeceğiz. Büyük oğlu da gelecek. Sözlün ile tanışma zamanımız geldi de geçiyor.”

4 Sayılı-Kişisi: Dünya Evi’nin yerli insanlarıdır. Doğaüstü varlıklardan ve farklı gezegenlerden göç etmiş insanlardan önce burası onların eviydi. Göç eden güçlü ırklar, yerlilerin yaşam standardını düşürüp, isimlerine kadar elinden alıp Sayılı-Kişisi demişlerdir.

Yıllar geçmesine rağmen Q'yu, tanımadığı bir adamla evlendirme düşüncesinden hâlâ vazgeçmemişti Z.

“Buraya temelli dönüş yapmasını isteyeceğim. Nişandan sonra hemen, birkaç yıl içinde evleneceksiniz. Babasının şirketinde imparatorluk kurmasını sağlayacağım ve kendi işimin başına nihayet geçeceğim.”

Babasının hayallerini dağıttı Q. “Ben tanımadığım bir adamla asla nişanlanmayacağım.”

Kızının dikleşen ince boynunun üzerindeki başına baktı Z. Onu uzun zamandır başkaldırırken görmemişti. Heyecanlandı. *‘Keşke bu kadar güçlü ve tehlikeli olmasına rağmen ‘kırılgan’ olmasaydı.’*

“Senin bile tanımadığın biriyle benim hayatımı nasıl birleştirmemi beklersin? Baba...” Z, kızının sesinin inceliğinden, tekrar aynı vicdan oyunları ısınmasını yapmaya başladığını anlıyordu.

Kaşlarını çattı ve avucunu masaya sertçe çarptı. Yoksa kızının onu manipüle etmesine izin vermek zorunda kalacaktı. “Ben babasını tanırım! Ben Oraz’a güvenirim.” dedi derin bir nefes alarak. “Yıllar önce Oraz W’ya bir söz verdim ben! Ve tutacağım! Sen de B W ile nişanlanacaksın, en kısa zamanda da evleneceksiniz, o kadar!” babasının kararlılığını gören Q’nun ağzı açık kaldı. Resmen istemediği bir evliliği yapmak zorunda bırakılacaktı. Üstelik hâlâ eski sevgilisini unutamamışken...

Z’ye karşı çok büyük öfke hissediyordu Q. Öyle ki ona saygısızlık etmemek için ofiste saatlerce babasını beklemişti. Q çok güçlü, özel yetenekleri olan bir kadındı. İsteseydi babası onu bir saniye bile kapalı tutamazdı... Düşündü de hep saygı gösteren kendisi oluyordu, karşılığını sonsuzlukta mı alacaktı?